

Camellia

เนื้อเรื่อง
ที่เข้ามา! หุญ
อัปโลกา
เช่น จะสั่งสอน
เจ้า ปะ
อย่างพวกเจ้าเอง

丑妃虐渣 不从良

12

冥想石 หิมิงเสียงสือ เขียน

เปิดอบน้ำผึ้ง แปล

仲夏一条条 จังเซี่ยอี่เถียวเถียว วาด

บทที่ 386 สั่งสอนทรงเหล่า

ปราณก่อเกิดระดับจุลสมบรูณ์ จุลสมบรูณ์ชั้นสุดทำย
ระดับมหสมบรูณ์...พลังบำเพ็ญเพียรของเส้นจื่อโยวฟ่งทะยาน
อย่างรวดเร็วราวกับกินยาเพิ่มระดับพลังบำเพ็ญเพียรเข้าไป
ในไม่กี่ลมหายใจก็ก้าวเข้าสู่ระดับที่ทรงเหล่าไม่อาจคาดคิด!

“นี่ นี่เป็นไปได้อย่างไร!” ทรงเหล่าตะโกนอย่างเหลือจะ
เชื่อ “พลังบำเพ็ญเพียรของคนผู้หนึ่งจะกดให้ต่ำถึงเพียงนี้
ได้อย่างไร! ไม่มีทางเป็นไปได้!”

ทรงเหล่าคาดไม่ถึงว่าเส้นจื่อโยวจะควบคุมพลังบำเพ็ญ
เพียรของตนเองไว้ แสร้งปั้นตนเป็นหมูเขมีอบพยัคฆ์

การควบคุมระดับพลังบำเพ็ญเพียรที่แท้จริงมีเงื่อนไข
การกระทำที่ยาก ระดับพลังบำเพ็ญเพียรยิ่งสูงการกดให้ต่ำ
ก็ยิ่งยาก หากไม่ทันระวังก็จะก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตได้

เช่นการกระทำของเส้นจื่อโยวนี้ เมื่อปลดปล่อยการ
ควบคุม พลังบำเพ็ญเพียรทะยานก้าวขึ้นไปหลายระดับอย่าง

รวดเร็ว กระทั่งถึงระดับที่ใกล้ทะลุปรมาณราชนัย หรงเหล่าที่มีชีวิตมายาวนานยังไม่เคยได้ยินได้พบมาก่อน

“หรงเหล่า ข้าว่าท่านใช้ชีวิตมาอย่างไรประโยชน์แล้ว
เรื่องที่ท่านไม่เคยได้ยินได้เห็นใช้ว่าจะไม่มีอยู่จริง”

เส้นจื่อโยวหัวเราะเสียงแผ่วเบา พลังกล่าวอย่างมี
หลักการ

ระดับพลังบำเพ็ญเพียรของนางในยามนี้ก้าวผ่านปรมาณ
ราชนัยขั้นต้นแล้ว แต่ก็ยังพุ่งขึ้นไปไม่หยุด

หรงเหล้ามองไม่ออกถึงระดับพลังบำเพ็ญเพียรที่แท้จริง
ของนางแล้ว

แย่แล้ว! ต้องหนี!

ทันทีที่หรงเหล่าตระหนักได้ถึงจุดนี้ เขาก็หมุนตัว
หมายจะวิ่งออกไปนอกกระโจม!

เส้นจื่อโยวไม่ได้ไล่ตาม นางยังคงยืนอย่างสบายอารมณ์
มองแผ่นหลังอันน่าสังเวชของหรงเหล่าอย่างไร้สัมเสียด

ทรงเหล่าวิ่งไปถึงมานกระโจม

เขายื่นมือออกไปเตรียมเปิดม่านว้างหนี

เพียงเปิดมานกระโจม...เขาก็จะหนีไปจากที่นี่ได้สำเร็จ
แล้ว...

ทว่าชั่วขณะที่มือของเขาสัมผัสมานกระโจม แขนของเขา
ก็มีไฟลุกท่วม!

“อ้ากกก...”

ทรงเหล่าร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด กลิ้งตัว
ไปมา

เขาในเวลานี้ยังคิดถึงเรื่องหลบหนีอีกหรือ เขาเพียง
ต้องการดับไฟที่แขนของตน ถึงแม้จะต้องคุกเข่าวิงวอน
เส้นจื่อโยว ขานเรียกว่าท่านปู่ท่านย่าก็ยินดี

เวลาผ่านไปกว่าครึ่งกำหนด ในที่สุดไฟที่แขนของ
ทรงเหล่าก็ค่อยๆ มอดลง

เขานอนกุ่มแขนที่ดำโหม้อยู่บนพื้น ลมหายใจถี่กระชั้น
เหงื่อผุดท่วมร่าง

เส้นจื่อโยวก้าวเข้าไปใกล้ร่างเขาที่สะก๊ว

ดวงตาของทรงเหล่านี้อ้ากว้างโดยพลัน เขารีบกล่าว
วิงวอน “แม่นางเส้น ข้าผิดไปแล้วแม่นางเส้น เป็นข้าที่มีตาแต่
ไร้แวว โปรดให้อภัยในการล่วงเกินของข้าครั้งนี้ด้วย...”

“ให้อภัยเจ้า? ได้ เจ้าเพียงต้องชดใช้ด้วยอะไรสักหน่อย
ก็เท่านั้น”

เส้นจื่อโยวกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“ได้ๆ! เพียงแม่นางเส้นยอมปล่อยข้าไป จะให้ข้าทำอะไร
ก็ได้!”

ทรงเหล่านี้อ้าปากแล้วก็หุบอาวุธวิญญานระดับแปด
และระดับเจ็ดอย่างละชุดออกมาจากแหวนเก็บสมบัติ เขา
กล่าวกับเส้นจื่อโยว “แม่นางเส้น นี่เป็นอาวุธวิญญานที่ดีที่สุด
ในแหวนเก็บสมบัติของข้า ข้าขอมอบให้เจ้า เจ้าไว้ชีวิตข้า
ดีหรือไม่”

ยังไม่ทันรอให้ทรงเหล่กล่าวจบ เสียงโวยวายของ
อสุรมายาตัวน้อยก็ดังขึ้นในจิตใต้สำนึกของเส้นจื่อโยว “ชั่วช้า!
เขากำลังพูดโกหก! ในแหวนเก็บสมบัติของเขายังมีอาวุธระดับ
เก้าอีกชุดหนึ่ง!”

เส้นจื่อโยวเลิกคิ้ว นางกล่าวกับทรงเหล่ “ทรงเหล่ เจ้า
มั่นใจหรือว่าอาวุธวิญญานสองชุดนี้เป็นอาวุธวิญญานที่มี
ระดับสูงที่สุดในแหวนเก็บสมบัติของเจ้า”

แววตาของทรงเหล่วูบไหว แสร้งทำเป็นสงบนิ่ง
“ถูกต้อง เป็นสองชุดนี้”

“เหอะๆ ขอภัยด้วย ข้าคิดว่าชีวิตของทรงเหล่ไม่ได้มี
ค่าเล็กน้อยเช่นนี้ อาวุธวิญญานระดับแปดและระดับเจ็ดอย่างละ
ชุดไม่เพียงพอจะซื้อชีวิตของเจ้า”

เพลิงโทสะพลุ่งพล่านในทรวงอกของทรงเหล่ทันที!

“เจ้า นี่เจ้ารังแกกันเกินไปหรือไม่ นี่เป็นอาวุธวิญญาน
ระดับสูงสุดในแหวนเก็บสมบัติของข้าแล้ว ข้าจะไปหาที่มี
ระดับสูงกว่านี้จากที่ใด!”

“อ้อ? เซนนั่นหรือ แล้วเหตุใดข้าถึงรู้สึกว่ารุ่งเหล่ายังมี
อาวุธวิญญูณระดับเก้าอยู่อีกชุดหนึ่ง”

เส้นจื่อโยวคลี่ยิ้มด้วยสีหน้าสงบนิ่ง รอยยิ้มเย็นชาทำให้
ร่างของรุ่งเหล่าทั้งร่างต้องสั่นสะท้าน

“ข้า ไม่รู้ว่าเจ้ากำลังพูดถึงอะไร...”

“เจ้าไม่รู้ก็ไม่เป็นไร ข้าพูดชัดเจนก็เพียงพอแล้ว ยามนี้
ข้าจะให้เจ้าสองทางเลือก หนึ่งใน มอบอาวุธวิญญูณระดับเก้าใน
แหวนเก็บสมบัติของเจ้าออกมา สอง รอให้ข้าสังหารเจ้าแล้ว
ค่อยแย่งแหวนเก็บสมบัติพร้อมทุกสิ่งที่อยู่ในนั้นมา”

รุ่งเหล่า “...”

เขายังมีทางเลือกอีกหรือ

แน่นอนว่าไม่มีทางเลือกแล้ว

ดังนั้นต่อให้เขาจะไม่ยินยอมอย่างไร ก็ต้องควัก
อาวุธวิญญูณระดับเก้าออกมาจากแหวนเก็บสมบัติ ก่อนวางไว้
เบื้องหน้าเส้นจื่อโยว

เส้นจื่อโยวเก็บอาวุธวิญญูณขึ้นมาพิจารณาอยู่ชั่วครู่
นางผกศิระะอย่างพึงพอใจก่อนเก็บอาวุธวิญญูณระดับเก้า
เข้าไปในแหวนเก็บสมบัติของตนเอง

ทรงเหล่าแสดงสีหน้าเกลียดชังและแค้นเคือง

หากมีโอกาศ เขาจะต้องสับคนที่อยู่เบื้องหน้าคนนี้เป็น
หมื่นชิ้น!

เส้นจื่อโยวเก็บสีหน้าอารมณ์ของทรงเหล่าไว้ในสายตา
มุมปากยกหยักอย่างชั่วร้าย

ทันทีที่นางพลิกมือก็ปรากฏกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง แล้วแทง
ไปที่ทรงเหล่าทันที!

“อ้ากกก...”

ทรงเหล่ากริตร้องโหยหวน

“เจ้า เจ้าบอกว่าจะปล่อยข้าไปไม่ใช่หรือ! เจ้ามันพวก
กลับกลอก!” ทรงเหล่าเจ็บปวดจนน้ำหุบน้ำตาไหลริน

“ข้ากล่าว่าจจะไว้ชีวิตเจ้า แต่ไม่ได้กล่าว่าจจะปล่อย
ทุกสิ่งทุกอย่างไปเสียหนอยนี้ โทษตายละเว้นได้ แต่โทษเป็น
ไม่อาจละเว้น ไม่เคยไต่ยินหรือ หรงเหล่าชอบสวามถึงเพียงนี้
ทั้งยังคั่นเคยกับค่ายกลบล้างความจำถึงเพียงนี้ เกรงว่าท่านคง
เคยย่ำยีหญิงสาวมาไม่น้อย?”

เส้นจื่อโยวยิ้มเย็น “หลังจากย่ำยีหญิงสาวเหล่านั้นแล้ว
ก็คงใช้ค่ายกลนี้ลบล้างความทรงจำของพวกนาง ทำให้พวกนาง
ลืมเรื่องที่เคยเกิดขึ้นทั้งหมด ส่วนเจ้าก็สามารถหลบหนีไปอย่าง
ไร้ร่องรอยได้ ข้าพุดถูกหรือไม?”

ดวงตาทั้งคู่ของหรงเหล่าเบิกกว้างด้วยความพรันพรึง!

เส้นจื่อโยวรู้เรื่องราวทั้งหมดนี้ได้อย่างไร! การกระทำ
ของเขาแม้แต่เทพเซียนก็ไม่มีผู้สังเกตไม่เห็น นอกจากเขาแล้ว
ไม่มีคนอื่นใดล่วงรู้เรื่องนี้อีก!

หรงเหล่ายอมคาดไม่ถึงว่านี่เป็นการคาดเดาของ
เส้นจื่อโยวทั้งหมด

แต่สีหน้าของหรงเหล่าก็ได้บอกกล่าวเส้นจื่อโยวแล้วว่า
การคาดเดาทั้งหมดของนางเป็นความจริง

รอยยิ้มของเส้นจื่อโยวจึงยิ่งทวีความเย็นเยียบ

“คนเช่นเจ้า ถึงต้องตายอีกห้าร้อยครั้งก็ไม่พอ!”
เส้นจื่อโยวกล่าวแล้วก็ชักกระบี่ขึ้นแล้วแทงลงไปอีกครั้งอย่าง
หนักหน่วง!

“อ้ากกก...”

จุดตันเถียนของหรงเหล่าถูกทำลายจนแตกสลาย

เส้นจื่อโยวยังคงไม่พอใจ นางทำลายมือเท้าของ
หรงเหล่าต่อ...หรงเหล่ากรี๊ดร้องเสียงแล้วเสียงเล่า เดิมทีบรรดา
ทหารแคว้นเทียนจิ้นที่ยืนเฝ้ารักษาการอยู่ด้านนอกควรจะได้ยิน
เสียงกรี๊ดร้องนี้ แต่พวกเขากลับสัมผัสความผิดปกติไม่ได้เลย
แม้เพียงเศษเสี้ยว

เพราะเสียงกรี๊ดร้องของหรงเหล่าไม่สามารถฝ่าอิทธิฤทธิ์
ยันต์เหล่านี้อะของเส้นจื่อโยวไปได้

เป็นดังคำที่เส้นจื่อโยวกล่าวไว้ เรียกฟ้า ฟ้าไม่ขาน เรียก
ดิน ดินไม่รับ

“เอละ จัดการได้พอประมาณแล้ว ข้าเองก็เป็นคนรักษาคำพูดคนหนึ่ง ดังนั้นข้าจะไว้ชีวิตเจ้าสักครั้ง” เส้นจื่อโยวกล่าวกับทรงเหล่านางเผยรอยยิ้มชั่วร้ายออกมา

ทรงเหล่านอนอยู่บนพื้นดูซากศพ ลมหายใจเข้ามากกว่าลมหายใจออก

เส้นจื่อโยวโคลงศีรษะพลางส่งเสียงจู่ๆ แล้วกล่าว “ทรงเหล่าน เจ้าไม่เอาไหนเสียจริง แค่นี้ก็ยืนหยัดไม่ไหว?”

ทรงเหล่านิ่งตามองเส้นจื่อโยวอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่กลับเปล่งเสียงอะไรไม่ออก

เส้นจื่อโยวครุ่นคิดก่อนหยิบยันต์หีบแผ่นหนึ่งออกมาจากแหวนเก็บสมบัติ แล้วแปะไปที่ร่างของทรงเหล่านเสียงดังพรีบ

ดวงตาทั้งคู่ของทรงเหล่านิ่งเบิกกว้างด้วยความหวาดกลัว!

“เจ้า...เจ้ายังคิดทำอะไรอีก!”

เขาพยายามเค้นคำออกมาอย่างยากลำบาก

“ทำให้เจ้าตายช้าเสียหน่อย ชีวิตของเจ้ายังมีประโยชน์กับข้า” เส้นจื่อโยวกล่าวอย่างแฝงนัย

ทันทีที่นางกล่าวจบ หรงเหล่าก็สัมผัสได้ถึงพลังมหาศาลจากแผ่นยันต์ที่ถ่ายทอดมายังร่างกายของเขา!

บาดแผลทั่วทั้งร่างอันตรธานหายอย่างรวดเร็ว

เขายังสัมผัสได้ถึงพลังเต็มเปี่ยมจากจุดตันเถียนและชีพจร!

ดวงตาเขาเปลี่ยนเป็นแดงกำโดยพลัน เขาลุกขึ้นพุ่งตัวเข้าหาเส้นจื่อโยวด้วยความโกรธแค้นทันที!

“ข้าขอจบชีวิตไปพร้อมกับเจ้า!”

เส้นจื่อโยวกล้าทำร้ายเขาบาดเจ็บสาหัส ความแค้นนี้เขาจะกล้ำกลืนได้อย่างไร!

เส้นจื่อโยวยิ้มหยัน ทันทีที่นางได้ยินเสียงดังเป๊าะ หรงเหล่าก็ลงไปนอนหมอบบนพื้นเสียงดังตบอีกครา

บาดแผลจากกระบี่ปรากฏขึ้นอีกครั้ง เขาสัมผัสได้ถึง
จุดตันเถียนและแขนขาที่ข้างที่ถูกทำลายจากคมกระบี่ รวมถึง
ความรู้สึกที่อยู่มีสูญตาย

ความเจ็บปวดเข้าจู่โจม หรงเหล่านึกอึดอัดใจไปเพราะ
ความทุกข์ทรมาน!

“เจ้าคิดว่าข้าจะใช้ยันต์รักษาอาการบาดเจ็บให้เจ้าหรือ”
มุมปากของเส้นจื่อโยวยกโค้ง “ขอภัยด้วย ข้าไม่มีจิตใจเมตตา
ถึงขั้นนั้น ข้าเพียงใช้ยันต์ปกปิดอาการบาดเจ็บของเจ้าไว้ หาก
เจ้ายังคิดโจมตีข้าอีก ข้าก็จะให้หรงเหล่านึกสัมผัสรสชาติของ
บาดแผลที่ฉีกขาดอีกสักสองสามครั้ง”

ในที่สุดหรงเหล่านึกก็แสดงสีหน้าหวาดกลัวออกมา

ในเวลานี้เขาถึงเพิ่งตระหนักชัดว่าตนเองได้ล่วงเกินคน
ประเภทใดเข้า

“เช่นนั้นเจ้าคิดจะทำอะไร”

ในเมื่อไม่คิดสังหารเขา แล้วจะปกปิดอาการบาดเจ็บเขา
ไปเพื่อจุดประสงค์ใด

เส้นจื่อโยวยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวเสียงแผ่วเบา
“เพราะ...เจ้ายังมีประโยชน์...”

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในกระโจมระหว่างเส้นจื่อโยวและ
หรงเหล่านอกจากพวกเขาแล้วไม่มีบุคคลที่สามล่วงรู้

สองชั่วยามต่อมาหรงเหล่านก็เดินออกมาจากกระโจม
เขากล่าวกับทหารที่เฝ้ารักษาการณ์อยู่ด้านนอก “ไปกราบทูล
ฝ่าบาทว่าค่ายกลสำเร็จแล้ว แม่นางผู้นั้นจำเรื่องราวที่เกิดขึ้น
ในระยะเวลาสองปีครึ่งที่ผ่านมาไม่ได้แล้ว”

“ขอรับ!”

ทหารนายนี้รีบวิ่งไปยังที่พำนักของเว่ยหลิงเชียว

อย่างรวดเร็ว ร่างของเว่ยหลิงเชียวก็ปรากฏขึ้น
หน้ากระโจม

“หรงเหล่าน สำเร็จแล้วหรือ”

“พะยะค่ะ ฝ่าบาท สำเร็จแล้ว พระองค์ทรงเข้าไปดูเถิด
พะยะค่ะ นางน่าจะใกล้สิ้นแล้ว”

ทรงเหล่าไค้ตัว

เว่ยหลิงเซียวตบปาเขาเบาๆ “ดีมาก หลังจากเงินมันใจ
แล้วว่าเส้นจื่อโยวสูญเสียความทรงจำสองปีครั้งนี้ไปจริง จะ
ตกรางวัลให้แก่เจ้าอย่างงาม”

เว่ยหลิงเซียวกล่าวแล้วก็รีบเดินเข้าไปในกระโจม

“ขอบพระทัยฝ่าบาท!”

ทรงเหล่าไค้ตัวลง

หากเว่ยหลิงเซียวสังเกตให้ละเอียด ก็พบว่า แขนของ
ทรงเหล่าสิ้นสะท้านตั้งแต่ต้นจบจนบัดนี้ นัยน์ตาของเขายัง
เต็มไปด้วยความหวาดกลัว

ไร้ซึ่งความยินดีแต่อย่างใด

ทันทีที่เว่ยหลิงเซียวเดินเข้าไปในกระโจม ก็พบกับ
เส้นจื่อโยวที่นอนอยู่บนเตียง

ดวงตาทั้งคู่ของเส้นจื่อโยวปิดสนิท ลมหายใจสม่าเสมอ
ท่าทางหลับสนิท

หัวใจของเว่ยหลิงเซียวสั้นสะท้อนเล็กน้อย เป็นอารมณ์
จากกันบึ้งของหัวใจที่ไม่อาจพรรณนา

แต่เขาก็ไม่ได้เกร็งเกียดความรู้สึกนี้

เขาเดินไปหยุดข้างเตียงเส้นจื่อโยวก่อนโน้มตัวลง

เส้นจื่อโยวยังคงสงบนิ่ง

เว่ยหลิงเซียวยังเขยิบประชิด

ทันใดนั้นเส้นจื่อโยวก็ลืมตาขึ้น!

เว่ยหลิงเซียวยืดตัวขึ้นด้วยสัญชาตญาณ!

แววตาเขาพลันหม่นลง ขณะจับจ้องไปที่เส้นจื่อโยว

ราวกับกำลังหาพิรุณนโบหน้านาง

เส้นจื่อโยวกะพริบตา แววตาฉายประกายมีนง...

ริมฝีปากของเว่ยหลิงเซียวค่อยๆ ยกหยัก

“จื่อโยว เจ้ารู้หรือไม่ว่าที่นี้คือที่ใด”

หัวคิ้วของเส้นจื่อโยวขมวดมุ่นราวกับกำลังครุ่นคิด

ผ่านไปชั่วครู่ นางก็โคลงศีรษะ

“เช่นนั้นเจ้าจำเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้นี้ได้หรือไม่”

เส้นจื่อโยวโคลงศีรษะ

“แล้ว...เจ้ายังจำได้หรือไม่ว่าโมจื่อเซวียนเป็นใคร”

เว่ยหลิงเซียวถามอย่างมีเลศนัย

เส้นจื่อโยวยังคงโคลงศีรษะ

รอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งกดลึก

เขาโน้มตัวลง แขนบฝ่ามือเข้ากับแก้มของเส้นจื่อโยว
กล่าวด้วยน้ำเสียงที่ชวนให้ลุ่มหลง

“เรื่องเหล่านี้ล้วนไม่สำคัญ หากลืมก็ไม่ใช่ไร เจ้าเพียง
จำไว้ว่าคนที่เจ้ารักมากที่สุดก็คือข้าก็เพียงพอแล้ว ส่วน
โมจื่อเซวียนเขาเป็นศัตรูของเจ้า เป็นเขาที่ทำร้ายเจ้าจน
บาดเจ็บสาหัส ทำให้เจ้าสูญเสียความจำ”

เวย์หลิงเซียวให้ทรงเหล้าลบความจำของเส้นจื่อโยว ในช่วงสองปีกว่าที่ผ่านมา ทั้งยังให้ลบความทรงจำเรื่องที่เขาคักหลังนาง รวมถึงเรื่องราวระหว่างนางกับโมจื่อเซวียน

เส้นจื่อโยวจำอดีตที่สวงามระหว่างพวกเขาได้ก็เพียงพอแล้ว

เส้นจื่อโยวผงกศีรษะ รับคำ “อ้อ” เสียงหนึ่งด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เวย์หลิงเซียวคิดว่าอาการนี้เป็นผลที่เกิดจากการสูญเสียความทรงจำ ดังนั้นจึงไม่ได้ถือสาการแสดงออกนี้ของเส้นจื่อโยว

หรือกระทั่งกล่าวได้ว่าเมื่อเทียบกับการแสดงออกของเส้นจื่อโยวก่อนหน้านี้ ยามนี้นางปฏิบัติตนได้ ‘น่ารัก’ กว่าแต่ก่อนมาก อย่างน้อยนางก็ไม่โจมตีเขาแล้ว

เวย์หลิงเซียวพอใจเป็นอย่างมาก

ในขณะที่เวย์หลิงเซียวหมุนตัวเตรียมออกไปตกรางวัลให้แก่ทรงเหล้า เส้นจื่อโยวกลับหันมาอย่างรวดเร็ว นางจ้องมองเขาตรงๆ แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสับสนอย่างยืดยาว...

“แล้วเจ้าเป็นใคร”

เว่ยหลิงเชียว “...”

“ข้าไม่รู้จักเจ้า แต่เจ้ากลับมาพล่ามว่าจาเหลวไหลมากมาย เจ้านี้แปลกประหลาดเสียจริง”

เว่ยหลิงเชียว “...”

ดังนั้น ในวันแรกหลังจากที่เส้นจื่อโยว ‘สูญเสียความทรงจำ’ เว่ยหลิงเชียวก็ถูกเส้นจื่อโยวใช้วาจาที่มแทงจิตใจไปแล้วสองครั้ง

บทที่ 387 โอกาสมาถึงแล้ว

เวย์หลิงเซียวเดินเข้าไปในกระโจมด้วยใบหน้าที่ได้มเปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง แต่เมื่อเขาเดินออกมาสีหน้ากลับมืดคล้ำ

เขาก้าวที่ละก้าวไปหยุดเบื้องหน้าทรงเหล่าน้ำเสียงเย็นเยียบดั่งขึ้น “ทรงเหล่าน่าสนใจหรือว่าเส้นจื่อโยวได้สูญเสียความทรงจำระยะสองปีกว่านี้ไป”

หัวใจของทรงเหล่าน่ากระตุก ท่ามกลางสายตาที่ต้องการสังหารคนของเวย์หลิงเซียว ทรงเหล่าน่าหันหน้าลงด้วยความหวาดกลัว ไม่กล้าเอื้อมมือสิ่งใด

เพลิงโทสะในนัยน์ตาของเวย์หลิงเซียวยิ่งลุกโชน!

“กล่าวความจริงออกมา! มิเช่นนั้นเงินจะไม่มีวันปล่อยเจ้า!”

ทรงเหล่านั่นสะท้อน คูกเขาลงบนพื้นเสียงดังตบทันใด
แล้วโขกศีรษะพัลวัน “ฝ่าบาท ไม่ใช่ว่ากระหม่อมอยาก
หลอกลวงพระองค์ แต่เส้นจื่อโยวผู้นั้นร้ายกาจเกินไป นางใช้
ชีวิตของกระหม่อมมาข่มขู่ บีบบังคับให้กระหม่อมหลอกลวง
ฝ่าบาท...”

ทรงเหล่ากล่าวพลางน้ำหุบน้ำตาไหล ดูน่าเวทนาเป็น
อย่างยิ่ง

รอยยิ้มบริเวณมุมปากของเว่ยหลิงเซียวยิ่งดูเหี้ยมเกรียม

“ใช้ชีวิตของเจ้ามาข่มขู่?”

“ถูกต้องพะย่ะค่ะ...กระหม่อมไร้หนทางจริงๆ...”

“หึ ทรงเหล่า เจ้าก็แค่กำลังหาข้อแก้ต่างให้แก่ความ
ผิดพลาดของตนเอง เหตุใดถึงไม่หาเหตุผลที่ดีกว่านี้เสียหน่อย
หือ? ขอถามสักคำ คนที่สูญเสียความทรงจำทั้งหมดจะนำชีวิต
ของเจ้ามาข่มขู่ได้อย่างไร”

“อะ อะไรนะพะย่ะค่ะ”

ทรงเหล่าเบิกตากว้าง

สูญเสียความทรงจำทั้งหมด? ฝ่าบาททรงหมายความว่า
อย่างไร พระองค์ทรงดูไม่ออกว่าเส้นจื่อโยวสร้างทำเป็นสูญเสีย
ความทรงจำหรือ!

อาการตกตะลึงพริ้งเพริดของทรงเหล่านี้ทำให้
เว่ยหลิงเชียวคิดว่าเขากำลังหวาดกลัวและละอายใจที่ปฏิบัติ
ภารกิจล้มเหลว

เพราะจากที่เขารับรู้ เส้นจื่อโยวไม่ได้สูญเสียความทรงจำ
ในช่วงสองปีกว่าที่ผ่านมาเท่านั้น

แต่ความทรงจำเกี่ยวกับเขาทั้งหมดก็ยังสูญหายไปด้วย!

มุมปากของเว่ยหลิงเชียวกระตุก เขากล่าว “ทรงเหล่า
เจ้าทำเรื่องผิดพลาด เงินยังขอให้ภักย์เจ้าได้ แต่หากเจ้าคิด
หลอกเงิน เช่นนั้นก็เหลือเพียงทางเลือกเดียวคือความตาย...
ดังนั้นเจ้าจงตายเสียเถอะ!”

เว่ยหลิงเชียวเพิ่งกล่าวจบก็ขัดฝ่ามือไปที่ทรงเหล่า!

เดิมที่ทรงเหล่าก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากฝีมือของ
เส้นจื่อโยวอยู่แล้ว แต่เส้นจื่อโยวได้ใช้ยันต์ปกปิดอาการบาดเจ็บ
ของเขาไว้

เมื่อถูกฝ่ามือนี้ของเว่ยหลิงเซียว ทรงเหล่าก็กระเด็น
ลอยออกไปไกลทันทีโดยไม่ทันตั้งตัว!

ในขณะที่ตกกระแทกพื้น กระตุกทั่วทั้งร่างของทรงเหล่
าก็แหลกละเอียด

ศีรษะของเขาเอียงลงสิ้นใจทันที ตายอย่างที่ไม่อาจตาย
ได้อีก

น่ากลัวว่ากระทั่งใกล้ตาย เขาก็ยังไม่เข้าใจว่าตนเองได้
‘ปิดบัง’ เรื่องอะไรกับเว่ยหลิงเซียว ถึงได้ถูกสังหารเช่นนี้

เส้นจื่อโยวใช้พลังจิตสังเกตการณ์สถานการณ์ภายนอก
กระโจมอยู่ตลอดเวลา

การที่ทรงเหล่าสิ้นใจด้วยน้ำมือของเว่ยหลิงเซียว นี่ไม่ได้
อยู่เหนือการคาดเดาของนางแต่อย่างใด

เพราะนี่ก็คือหนึ่งในแผนการของการหลอกลวงครั้งนี้

เส้นจื่อโยวหัวเราะแฉะเบาเสียงหนึ่ง นางสะบัดผ้าห่ม
กอนกึ่งตัวลงนอนอย่างสบายใจ

พรุ่งนี้นางต้องวางแผนให้ดีว่าจะนำแผนที่ชีพรมังกรที่
อยู่ในมือของเว่ยหลิงเชียวมาได้อย่างไร

ยามนี้นางต้องพักผ่อนเก็บแรงให้เต็มที่

เพราะถึงอย่างไรก็ต้องนอนหลับให้เต็มอิ่มถึงจะจัดการ
เรื่องราวได้ดีมิใช่หรือ

เส้นจื่อโยวนอนหลับสนิท แต่เฟิงอี้ชวงอาจไม่เป็น
เช่นนั้น

อันที่จริงนางกำลังรอหน่วยสอดแนมที่อยู่บริเวณกระโจม
ของเว่ยหลิงเชียวส่งข่าวเรื่องเส้นจื่อโยวกลับมาให้นางอยู่ การ
รอครั้งนี้กินเวลาไปหลายชั่วยาม

กระทั่งท้องฟ้าเริ่มสว่าง คนที่นางส่งไปสืบข่าวถึงได้ลอบ
กลับมาหานาง กระซิบข้างหูนางสองสามประโยค

“เจ้ากล่าวว่หลังจากฝ่าบาทเข้าไปในกระโจมครู่หนึ่ง
ก็กลับออกมาพร้อมความพิโรธ จากนั้นก็สังหารทรงเหล่าหรือ”

“ใช่แล้วพะยะค่ะ แต่กระหม่อมไม่กล้าเข้าไปใกล้ ดังนั้น จึงได้ยืนถึงเหตุผลที่ฝ่าบาททราบดีไม่ชัดพะยะค่ะ”

“หึๆ เจ้าฟังไม่ชัดไม่เป็นไร ข้าพขอคาดเดาถึงเหตุผลได้แล้ว” เฟิงอี้ซวงยิ้มเย็น “หญิงสาวที่ตนคิดคะนึงถึงมาโดยตลอด สุดท้ายกลับถูกตาเฒ่าคนหนึ่งย่ำยี ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ต้องโมโหถึงแม้ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นเพียงตัวแทนก็ตาม แต่ถึงแม้จะสังหารทรงเหล่านั้แล้ว ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้น ฝ่าบาทจะต้องรู้สึกรังเกียจหญิงสาวคนนั้นในไม่ช้าเป็นแน่ เมื่อถึงเวลานั้นข้าค่อยจัดการนางข้าๆ เท่านั้น!”

ผู้ใต้บัญชาของเฟิงอี้ซวงก้มหน้าสำรวมตน แสร้งทำเป็นไม่ได้ยินสิ่งที่เฟิงอี้ซวงกล่าวออกมา

เพราะความลับของบรรดาเจ้านาย พวกเขาในฐานะผู้ใต้บัญชาต้องเรียนรู้ที่จะหลงลืม

เฟิงอี้ซวงยังคิดก็ยั้งรู้สึกพึงพอใจ เบื้องหน้าราวกับเห็นภาพเหตุการณ์ที่เส้นจื่อโยวกำลังถูกเว่ยหลิงเซียวทอดทิ้ง จนสุดท้ายถูกขับไล่ออกจากค่ายทหารแคว้นเทียนจิ้น!

ในกระโจม เสียงหัวเราะชั่วร้ายและยามใจของเฟิ่งอื๋อซวง
ดังก้อง

ภายใต้ต้นหาของทรงเหล้าและคำสั่งของเฟิ่งอื๋อซวง
สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่เป็นผลดีกับเส้นจื่อโยว

เฟิ่งอื๋อซวงหลงนึกว่าทรงเหล้าลงมือสำเร็จแล้ว จึงเป็นเหตุ
ให้เว่ยหลิงเซียวบันดาลโทสะถึงเพียงนี้

การตายของทรงเหล้าไม่ได้อยู่ในความสนใจของ
เฟิ่งอื๋อซวง เมื่อทรงเหล้าถูกเว่ยหลิงเซียวฆ่าตาย เฟิ่งอื๋อซวงจึง
ไม่ได้รู้สึกประหลาดใจและเสียตาย

ก็แค่มากตัวหนึ่ง เมื่อตายแล้วก็ตายไป

ที่นางเฝ้ารอก็คือจุดจบของเส้นจื่อโยวมากกว่า

ทว่าวันหนึ่งผ่านไป สองวันผ่านไป สามวันผ่านไป...นาง
ก็ยังไม่ได้ยินข่าวเรื่องที่เว่ยหลิงเซียวจะทอดทิ้งเส้นจื่อโยว
แต่กลับได้ยินเรื่องที่วันๆ เว่ยหลิงเซียวเอาแต่ไปอยู่ข้างกาย
เส้นจื่อโยว ทั้งยังขานเรียกเส้นจื่อโยวว่า 'สนมโยว' !

“ซัวซ่า! หญิงสาวเล่นนั้นเหมือนวิญญาณร้ายที่ไม่จากไปเสียที! ถึงขั้นนี้แล้วยังล่องลงฝ่าบาทได้อีก!”

เฟิงอี้ชวรงรอแล้วรอเล่า จนสุดท้ายก็รอต่อไปไม่ไหวแล้ว นางอาศัยจังหวะที่เว่ยหลิงเซียวปลื้มตัวไปจากเส้นจื่อโยวเพราะราชการของแวนแคว้น พานักบำเพ็ญเพียรยอดฝีมือหลายคนไปยังที่พำนักของเส้นจื่อโยวด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน

ในเวลาเดียวกันนี้ เส้นจื่อโยวกำลังนั่งวาดยันต์อย่างสบายอารมณ์อยู่ในค่ายทหารแคว้นเทียนจิน นางกำลังพูดคุยสัพเพเหระกับอสูรมายาตัวน้อยในจิตใต้สำนึก

“นายท่านๆ ท่านไม่รู้สิกร้อนรนสักนิดเลยหรือ หากท่านยังหาแผนที่ชีพจรมังกรไม่เจออีก คนแซ่เว่ยคนนั้นก็จะมีอบท่านลงท้องทั้งเป็นแล้ว!”

อสูรมายาตัวน้อยเร่งเร้าอยู่ในจิตใต้สำนึก

เส้นจื่อโยวเลิกคิ้ว “ผู้ใดกล่าวว่าข้าไม่รีบร้อนกัน เจ้าคิดว่านายท่านของเจ้าชอบทำตัวเป็นคนสูญเสียความทรงจำอยู่กับคนแซ่เว่ยที่ชอบเสแสร้งทั้งวันทั้งคืนหรือ”

“เช่นนั้นเหตุใดท่านจึงยังไม่ลงมืออะไรเสียที”

“โอกาสยังมาไม่ถึงจะบุ่มบ่ามไม่ได้ มิเช่นนั้นถึงแม้ข้าจะหาแผนที่ซีพจรมังกรเจอ ก็ใช้ว่าจะมีชีวิตรอดกลับไปได้ หากเป็นเช่นนั้นคงไร้ประโยชน์แล้ว ที่สำคัญ ของสำคัญเช่นซีพจรมังกรนี้ เว่ยหลิงเชี้ยวต้องพกพาไปด้วยตลอดเวลาเป็นแน่ ข้าจะนำแผนที่ซีพจรมังกรมาจากเขาได้อย่างไร นี่ถือเป็นปัญหาใหญ่ ปัญหาหนึ่ง”

อสูรมายาตัวน้อยขมวดคิ้ว มันกัดแทะกรงเล็บแล้วกล่าว “นายท่านกล่าวได้มีเหตุผล แต่หากปัญหานี้ดำเนินไปถึงปีหน้า ปีหน้าหน้า ปีหน้าหน้าหน้าเล่า ถึงเมื่อนายท่านจะยอมพลีกาย ก็ใช้ว่าคนแซ่เว่ยจะยอมมอบแผนที่ซีพจรมังกรออกมาด้วยตนเอง”

เส้นจื่อโยวกลอกตาบ่นอย่างจ่นปัญญา

“เสี่ยวฮ้วน เจ้าสามารถคิดวิธีที่ได้เรื่องสักหน่อยได้หรือไม่ เรื่องพลีกาย...”

“แล้วไม่ใช่หรือ ข้าได้ยืนยันว่าวิธีการร่วมเรียงเคียงหมอนเป็นวิธีการที่ร้ายกาจที่สุด!”

เสียวฮ่วนผวกศีรษะอย่างแรง

เส้นจื่อโยว “...”

นางน่าจะให้ฮูรมายาตัวน้อยลอบฟังผู้อื่นน้อยลง
เสียวน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราว
ซุบซิบนินทาในวังเหล่านั้น!

เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เขาเกิดความคิดพิสดารขึ้นมา
อีก

ในเวลานี้เอง พลังจิตของเส้นจื่อโยวก็สัมผัสได้ถึง การ
เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ของกลุ่มคนโดยมีเฟิ่งอี่ซวงเป็นผู้นำ

“หึๆ คนที่ส่งโอกาสก็มาถึงแล้วมิใช่หรือ”

สีหน้าของเส้นจื่อโยวเกิดการเปลี่ยนแปลง มุมปาก
ยกหยักเป็นรอยยิ้มแฝงนัยลึกซึ้ง

บทที่ 388 ศัตรูในอดีตชาติ

บริเวณจุดสิ้นสุดของทางเดินเล็ก ก็คือสถานที่พำนักที่
เว่ยหลิงเซียวจัดเตรียมไว้ให้เส้นจื่อโยว

เฟิ่งอี้ชวงมองกระโຈມที่ถูกสร้างอย่างวิจิตรงดงาม เป็น
เอกเทศเพียงหลังเดียว นัยน์ตาของนางก็หดแคบ กัดฟัน
ด้วยความเกลียดชัง

นี่เป็นการประกาศให้ทุกคนในค่ายทหารรู้ว่าเส้นจื่อโยว
มีสถานะและความสำคัญต่อเว่ยหลิงเซียวต่างจากผู้อื่นเพียงใด!

เฟิ่งอี้ชวงยิ่งโกรธแค้นจนแทบอยากสับเส้นจื่อโยวเป็น
หมื่นชิ้น!

ในเวลาเดียวกันนี้ ในหัวสมองของนางก็ปรากฏภาพที่
นางและเส้นจื่อโยวได้เผชิญหน้ากันครั้งก่อน ทั้งยังเป็นนางที่ถูก
เส้นจื่อโยวจัดการจนตกอยู่ในสภาพอนาถ

หัวใจของนางสิ้นสะท้าน เกิดความหวาดกลัวขึ้น
เลือนราง

แต่นางก็ขมกลืนความหวาดกลัวนี้ลงไปอย่างรวดเร็ว

เส้นจื่อโยวเป็นใคร! ก็แค่ผู้หญิงที่สูญเสียพรหมจรรย์
คนหนึ่ง! นางยังมีคุณสมบัติมาหาญเทียบตนได้อีกหรือ ช้าเร็ว
นางก็ต้องถูกฝ่าบาททอดทิ้ง!

ครั้นเฟิ่งอี้ชวงคิดเช่นนี้ สีหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นดุตัน
แล้วก้าวยาวๆ ไปที่กระโจมของเส้นจื่อโยว

เฟิ่งอี้ชวงเฟิ่งก้าวเข้าไปในกระโจมของเส้นจื่อโยว ก็ถูก
ต้อนรับด้วยวัตถุสี่เหลี่ยมสี่เหลี่ยมที่ลอยละลือมา!

นางคาดไม่ถึงจึงถูกของสิ่งนี้กระแทกเข้าที่ใบหน้าโดย
ไม่ทันระวัง!

ตุบ!

“โอ้ยยย...”

เฟิ่งอี้ชวงรักษาภาพพจน์ความเป็นฮองเฮาผู้สง่างามได้
ไม่ถึงสามเหมียวก็ถูกทำลายลงเพราะเหตุนี้

นางกริตร้องเพลงปัดวัตถุสีเหลืองออกจากใบหน้า มัน
ร่วงลงสู่พื้นเสียงดังตบก่อนส่งเสียงร้องจ๊ิตๆ ในขณะที่วิ่งกลับไป
หาเส้นจื่อโยว

“นี่มันตัวบ้าอะไร!”

เฟิ่งอี้ชวงคำรามด้วยความโมโห เพลิงโทสะพุ่งทะยาน

“นี่คือหนูตัวน้อย มันเป็นสัตว์เลี้ยงของข้า ฮองเฮา
ทรงมองไม่ออกหรือเพคะ”

เส้นจื่อโยวกล่าวพลางยิ้ม เจ้าหนูสีเหลืองตัวน้อยนอน
หมอบอยู่บนตักของเส้นจื่อโยว เส้นจื่อโยวเกาकाงให้มัน มันจึง
ส่งเสียงร้องจ๊ิตๆ อย่างมีความสุข

“ในเมื่อเจ้าสามารถคาดเดาถึงสถานะของข้าได้ แล้ว
เหตุใดถึงยังไม่ทำความเคารพอีก ทั้งยังใช้สัตว์เลี้ยงของเจ้ามา
ทำให้ข้าตกใจ เจ้าควรรับโทษสถานใด!” เฟิ่งอี้ชวงคำรามเสียง
เกรี้ยวกราด

“เส้นจื่อโยวคุกเขาให้ฟ้าดินและท่านพ่อท่านแม่เท่านั้น นอกนั้นข้าไม่คุกเขา พระองค์ไม่ได้เป็นหนึ่งในนั้น แล้วเหตุใดข้าถึงต้องคุกเขาคำนับ” ริมฝีปากของเส้นจื่อโยวยกโค้ง ไร้ซึ่งความหวาดกลัวหรือนอบน้อม “ที่สำคัญเมื่อครู่ข้ากำลังเล่นสนุกกับสัตว์เลี้ยงของข้า ผู้ใดจะรู้ว่าสองเขาจะเสด็จเข้ามาโดยพลการ ไม่ยอมบอกกล่าวล่วงหน้าสักคำ ถึงแม้สัตว์เลี้ยงของหม่อมฉันจะชนพระองค์ แต่นี้ก็ไม่ถือเป็นความผิดของพวกหม่อมฉัน”

“เหลวไหล! นี่จะต้องเป็นความตั้งใจของเจ้า!”

เฟิงอี้ชวงกล่าวด้วยความโมโห

“จะทรงเชื่อหรือไม่ สุดแล้วแต่พระองค์ ถึงอย่างไร พระองค์ก็ไม่มีหลักฐานมายืนยันว่าเป็นความตั้งใจของหม่อมฉันมิใช่หรือ”

เส้นจื่อโยวกล่าวแล้วก็ส่ายยิ้มให้กับเฟิงอี้ชวง

อารมณ์ของเฟิงอี้ชวงยิ่งพลุ่งพล่าน!

“เจ้าอย่าได้ขำใจไป เจ้าคิดว่าฝ่าบาทโปรดปรานเจ้าแล้วเจ้าจะทำอะไรโดยไม่เกรงกลัวได้หรือ หึ เจ้ามันก็แค่

ดอกหยางน้ำ¹ เป็นผู้หญิงที่ไม่บริสุทธิ์คนหนึ่งเท่านั้น! ความ
สนพระทัยที่ฝ่าบาททรงมีต่อเจ้าอีกไม่นานก็จะหายไป เมื่อถึง
ยามนั้น ข้าจะดูว่าจุดจบของเจ้าจะเป็นอย่างไร!”

“เฮ้ เรื่องที่ข้า ‘ไม่บริสุทธิ์’ นี่สองเฮาทรงรู้ได้อย่างไร
พระองค์ทรงอยู่ในเหตุการณ์? หรือจะกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็น
ผู้ชักใยอยู่เบื้องหลังเพคะ” เส้นจื่อโยวกล่าวแฉงนยลึกล้ำ

“หิ เจ้าอย่าได้คิดหลอกล่อข้า ข้าสามารถกล่าวกับเจ้า
ตามตรงว่า เรื่องที่เจ้าถูกทรงเหล่าย่ายีไม่ได้เกี่ยวข้องอันใดกับ
ข้า ส่วนเรื่องที่ข้ารู้ได้อย่างไรนั้น เจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะถาม และไม่
จำเป็นต้องรู้!”

เฟิ่งอี่ชวงเชิดปลายคาง หลบสายตา Mong tá

เส้นจื่อโยวใช้สายตาที่ราวกับมองตัวตลกจ้องมอง
เฟิ่งอี่ชวง

เฟิ่งอี่ชวงถูกสายตานี้ของนางยั่วโมโห ทำให้เพลิงโทสะ
ยิ่งไหมกระหน้า!

---

¹ ดอกหยางน้ำ เปรียบเปรยถึงผู้หญิงที่มีจิตใจrawnเรไม่มั่นคง

“เจ้าคนต่ำช้า เจ้ามองอะไร! หากเจ้ายังมองอีก ข้าจะควักลูกตาของเจ้าออกมา!”

เส้นจื่อโยวแค้นเสียงหัวเราะแผ่วเบาเสียงหนึ่งแล้วกล่าว
“ข้ากำลังมองคนโง่”

“เจ้า!” เฟิงอี้ชวงเดือดดาลมาก

“หรือเจ้าไม่รู้ว่าทรงเหล่าปฎิบัติการก็ล้มเหลว”
เส้นจื่อโยวยิ้ม “มิเช่นนั้นเจ้าคิดว่ายามนี้เจ้าจะยังมีชีวิตมาพูดคุยกับข้าหรือ ทรงเหล่ายังทำอะไรซ้ำไม่ได้ เจ้าก็มั่นใจว่านี่เป็นเรื่องจริงแล้ว นี่ถือเป็นการเปิดโปงแผนการร้ายของตนเองหรือไม่”

ดวงตาทั้งคู่ของเฟิงอี้ชวงเบิกกว้างโดยพลัน นางตะโกนด้วยความเหลือจะเชื่อ “อะไรนะ! เป็นไปไม่ได้!”

“มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ ด้วยความสามารถเพียงเท่านั้นของมัน หากข้าถูกมันทำร้ายจริง ข้าคงไม่ต้องเป็นปรมาจารย์ด้านการไช่ยันต์อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเสวียนอู่แล้ว”
เส้นจื่อโยวกล่าวเนิบช้า

ปรมาจารย์ด้านการใช้ยัณฑ์อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน
เสวียนอู่?!

ดวงตาของเฟิงอี้ซวงหรีแคบลงอย่างรวดเร็ว

ประโยคไม่กี่พยางค์นี้ประจักษ์หินขนาดมหึมาที่กดทับ
หัวใจของนาง ทำให้นางคิดอยากทำลายหินก้อนนี้ให้เร็วที่สุด!

หากไม่ใช่เพราะการดำรงอยู่ของเส้นจื่อโยว แล้วนาง
จะพลาดโอกาสการได้ครอบครองหัวใจของเว่ยหลิงเซียว
ได้อย่างไร!

เดิมทีนางคิดว่าผู้หญิงที่อยู่เบื้องหน้าคนนี้เป็นเพียง
คนที่มีใบหน้าเหมือนกับเส้นจื่อโยวทุกกระเปียดนี้ว และม
ีความสามารถในการใช้ยัณฑ์เหมือนเส้นจื่อโยวเท่านั้น

คาดไม่ถึงว่านางจะได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ออกจากปากของ
อีกฝ่าย?!

ปรมาจารย์ด้านการใช้ยัณฑ์อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน
เสวียนอู่?!

“เป็นไปได้!” เฟิงอี้ซวงตะโกนร่ากับคลุ้มคลั่ง
“เส้นจื่อโยวตายไปแล้ว แล้วเจ้าจะเป็นนางได้อย่างไร! ข้าเห็น
นางตายด้วยตาของตนเอง นางตายเบื้องหน้าหลังเขียว!”

ดวงตาทั้งคู่ของเส้นจื่อโยวหรีแคบ รอยยิ้มเย็นชาขึ้น
หลายส่วน

“เห็นทีฮองเฮาจะรู้เรื่องไม่น้อย แต่น่าเสียดาย ข้า
ไม่เพียงไม่ตาย แต่ยังมีชีวิตรอดกลับมาด้วย”

“เจ้าหลอกข้า! เจ้าเป็นบุตรสาวอนุของเสนาบดีแคว้น
หลิวหั่ว ข้าเคยตรวจสอบเจ้ามาก่อน อ้อ ข้ารู้แล้ว เจ้าต้องคิด
อาศัยว่าตนมีหน้าตาและความสามารถเหมือนกับปรมาจารย์
ด้านการใช้ยันต์อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเสวียนอู่ จึงคิดสวมรอย
แทนนางเพื่อหลอกหลึงเขียวใช่หรือไม่!” เฟิงอี้ซวงพยายาม
หวานล่อมตนเอง บอกตนเองว่านี่คือความจริง นางยิ้มหยัน
เส้นจื่อโยว “ตัวปลอมก็คือตัวปลอม หรือเจ้าคิดว่าตนเอง
จะสามารถเป็นตัวจริงได้! ที่สำคัญถึงแม้เจ้าจะเป็นตัวจริง
แล้วอย่างไร ข้าทำให้เจ้าตายได้ครั้งหนึ่ง ก็สามารถทำให้เจ้า
ตายเป็นครั้งที่สองได้!”

สีหน้าของเส้นจื่อโยวเย็นเยียบโดยพลัน รอยยิ้ม
เปลี่ยนเป็นอันตราย...

“เจ้ากำลังกล่าวว่า การตายของเส้นจื่อโยวปรมาจารย์
ด้านการใช้ยันต์อันดับหนึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้าหรือ”

เฟิงอี้ซวงแค้นเสียงหัวเราะ “ใช่แล้วอย่างไร”

เส้นจื่อโยวยิ้มเย็น “ไม่อย่างไร...”

ทันใดนั้นนางก็ตะโกนเสียงดัง “ฝ่าบาท พระองค์
เสด็จมาแล้วใช่หรือไม่! พระองค์ทรงได้ยินแล้วใช่หรือไม่!”

หัวใจของเฟิงอี้ซวงกระตุกโดยพลัน นางรีบหันหน้า
กลับไป แต่เบื้องหลังจะมีร่างของเว่ยหลิงเชียวอยู่หรือ!

“ขอภัยด้วย ข้ากำลังหลงเจ้า” เส้นจื่อโยวคลี่ยิ้ม นาง
ยกมือทัดปอยผม สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นดุตัน “ในเมื่อเจ้าสังหาร
ข้าในชาติก่อน เช่นนั้นเจ้าก็ต้องชดใช้ด้วยเลือด!”

“อะไรนะ!”

เฟิ่งอี้ซวงเบิกตากว้าง ในขณะที่นางหันหน้ากลับมาก็พบกับเส้นจื่อโยวที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วมาถึงเบื้องหน้านาง!

“ช่วยด้วย! รีบมาช่วยข้าเร็วเข้า!”

เฟิ่งอี้ซวงถึงเฟิ่งตระหนักขึ้นได้ถึงความสามารถที่ห่างชั้นระหว่างนางกับเส้นจื่อโยว นางรีบตะโกนเสียงดัง

นางพานักบำเพ็ญเพียรยอดฝีมือสิบกว่าคนมาด้วย นางให้พวกเขาชุมนุมอยู่รอบบริเวณกระโจม

เพียงนางตะโกนร้อง คนเหล่านี้ก็จะรีบเข้ามาช่วยนาง!

ทว่า...

“ขอภัยด้วย ฮองเฮา ข้าได้ปะยันต์ไว้รอบกระโจมแล้ว ตั้งแต่ที่เจ้าย่างก้าวเข้ามาในกระโจม ด้านนอกก็ไม่ได้ยินเสียงของเจ้าแล้ว”

เส้นจื่อโยวกล่าวเนิบช้า

ลมหายใจของเฟิ่งอี้ซวงติดขัดโดยพลัน ความรู้สึกสิ้นหวังพุ่งเข้าจู่โจมหัวใจ

บทที่ 389 แผนการออกห่าง

“ฮองเฮาเล่า”

เว่ยหลิงเซียวจับทหารที่รักษาการณ์อยู่นอกกระโจมของ
เส้นจื่อโยวได้คนหนึ่ง เขาถามเสียงเย็นเยียบ

“อยู่...อยู่ด้านในพะยะค่ะ...”

ทหารขึ้นไปที่กระโจมของเส้นจื่อโยวด้วยความหวาดกลัว
สีหน้าของเว่ยหลิงเซียวเปลี่ยนเป็นเย็นชาเล็กน้อย เขาโยน
ทหารไปที่พื้น กล่าวด้วยเสียงเยียบเย็น “พวกไร่ประโยชน์
กระโจมหลังเดียวก็เฝ้ารักษาการณ์ไม่ได้ แล้วเงินจะเลี้ยงเจ้าไป
ไย! จงไปรับการลงโทษด้วยตนเอง!”

ทหารนายนี้หมอบร่างสั่นเทาอยู่บนพื้น เขาคร่ำครวญ
อย่างคืดอยากจะร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออกมา ถึงแม้ฝ่าบาทจะ
ทรงมีรับสั่งว่านอกจากพระองค์แล้วห้ามให้ผู้ใดเข้าไปด้านใน แต่
เมื่อผู้ที่เป็นฮองเฮา แล้วเขาจะกล้าขัดขวางได้อย่างไร

ทหารนายนี้รู้สึกเหมือนตนเองกำลังประสบเคราะห์กรรม
ใหญ่หลวง

หลังจากเว่ยหลิงเซียวได้รับรายงานจากองค์กรลับ
เขาก็รีบมาที่นี้ทันที

หลายวันนี้เขาเอาแต่สร้างตัวตนเบื้องหน้าเส้นจื่อโยว
เขาจำเป็นต้องสร้างทำตนเป็นพวกที่มีหัวใจมั่นคงเพื่อให้
เส้นจื่อโยวที่สูญเสียความทรงจำตกหลุมรักเขาอีกครั้ง

เดิมที่เขายังไม่โหดงเหล้าเป็นอย่างมากที่ทำให้
เส้นจื่อโยวสูญเสียความทรงจำไปมากมาย

แต่ยามนี้เขากลับรู้สึกไม่เลว

การทำให้เส้นจื่อโยวตกหลุมรักเขาอีกครั้งมีความท้าทาย
และน่าสนุกกว่าการทำให้เส้นจื่อโยว ‘รักเขาต่อไป’ มาก

แต่เงื่อนไขก็คือเขาต้องห้ามไม่ให้เส้นจื่อโยวพบเจอกับ
บรรดาสตรีที่อยู่ในวังหลังของเขา

มิเช่นนั้นด้วยอุปนิสัยของเส้นจื่อโยว ถึงแม้นางจะสูญเสีย
ความทรงจำ นางก็ต้องไม่มีวันยอมรับเขาอีกครั้งเป็นแน่

คาดไม่ถึงว่าแม้จะเตรียมมาตรการป้องกันอย่างไร
สองเธอก็ยังหารู้เข้าไปได้

สีหน้าของเว่ยหลิงเซียวเปลี่ยนเป็นหม่นหมอง เขายืนมือ
ไปเปิดกระโถม!

ในเวลานี้เองชั้นที่ที่อยู่ข้างกายก็โค้งตัวลง เอ่ยกระซิบ
เสียงต่ำเบา “ฝ่าบาท พระองค์ทรงอย่าลืมหาสองเธอเป็น
นักปราชญ์หญิงแห่งชนเผ่าเฟิง

“หากพระองค์ต้องการสถาปนาความยิ่งใหญ่ มีบางเรื่อง
ที่พระองค์ทรงต้องคำนึงถึงสองเธอสักนิดพะย่ะค่ะ”

สีหน้าของเว่ยหลิงเซียวเปลี่ยนเป็นไม่ชัดเจน

“เจ้รู้แล้ว”

หลังจากเว่ยหลิงเซียวนิ่งไปชั่วครู่ เขาก็ทิ้งประโยค
สุดท้ายนี้เอาไว้ ก่อนจะเดินเข้าไปในกระโถม

“เสิ่นจื่อโยว ข้าจะฆ่าเจ้า!”

ทันทีที่เว่ยหลิงเซียวก้าวเข้ามาในกระโจม ก็ได้ยินเสียง
คำรามของเฟิงอี้ชวง!

จากนั้นก็พลังแข็งแกร่งพุ่งเข้าโจมตีสั้นจื่อโยว!

ในสายตาของเว่ยหลิงเซียว สั้นจื่อโยวยังเป็นเพียง
นักบำเพ็ญเพียรระดับปรารถนาเกิดขั้นสุดท้าย นางไม่ใช่คู่ต่อสู้
ของเฟิงอี้ชวง

“จื่อโยว!”

ดวงตาของเว่ยหลิงเซียวหรี่แคบโดยพลัน เขารีบทะยาน
ตัวไปหาสั้นจื่อโยว!

แต่ดูเหมือนจะสายเกินไป พลังโจมตีของเฟิงอี้ชวงจู่โจม
ไปถึงร่างของสั้นจื่อโยวแล้ว

ปึ่ม!

หลังเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของสั้นจื่อโยวล้มลงบน
พื้น เลือดไหลซึมออกจากมุมปาก

แววตาของเว่ยหลิงเซียวฉายประกายตื่นตระหนก เขารีบ
ปรีเข้าไปหาเส้นจื่อโยว ประคองร่างช่วงบนของนางขึ้นมาจาก
พื้น

“จื่อโยว...”

น้ำเสียงของเว่ยหลิงเซียวแสดงร่องรอยเจ็บปวดใจ

เส้นจื่อโยวปรายตามองเขา พยายามดิ้นรนออกจาก
อ้อมกอดของเขา นางกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “ข้ายังไม่ตาย”

ครั้นกล่าวจบก็เซ็ดรอยเลือดบริเวณมุมปาก

“อยากอธิบายอะไรสักหน่อยหรือไม่ เหตุใดผู้หญิงเสียสติ
ที่อยู่เบื้องหน้าคนนี้ถึงกล่าวว่าเป็นฮองเฮาของท่าน ท่านไม่ได้
กล่าวว่านอกจากข้าแล้วไม่มีผู้อื่นในใจหรือ ยังมี...ยามนี้ข้าถูก
ผู้หญิงเสียสติคนนี้ทำร้าย ท่านควรจัดการสักหน่อยหรือไม่”

นัยน์ตาของเฟิงอี้ซวงหรีดแคบโดยพลัน นางกล่าวกับ
เว่ยหลิงเซียวด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก “หลิงเซียว เจ้าอย่าได้ถูก
ผู้หญิงคนนี้หลอก! ความสามารถของนางไม่ได้อ่อนแอถึงขั้นนี้!

ที่สำคัญนางไม่ได้สูญเสียความทรงจำ! เมื่อครุ่นนางยังทำร้ายข้า
บาดเจ็บสาหัส อีก...”

เฟิ่งอี่ชวงกล่าวแล้วก็ปาดน้ำตา

เพียงแต่บนร่างของนางไม่มีร่องรอยบาดแผลสักนิด
การที่นางกล่าวว่า ‘ถูกเส้นจื่อโยวทำร้ายบาดเจ็บสาหัส’ จึงไม่ม
ความน่าเชื่อถือแม้เพียงเศษเสี้ยว

“พอได้แล้ว ฮองเฮา” เว่ยหลิงเซี่ยวจ้องมองเฟิ่งอี่ชวง
ด้วยสีหน้าดำคล้ำ เขากล่าวเสียงเยียบเย็น “ความอดทนของเจี
นมีจำกัด เจ้าอย่าได้ท้าทายขีดจำกัดของเจีนคราแล้วคราเล่า”

“หม่อมฉัน...หม่อมฉันไม่ได้หลอกพระองค์! หม่อมฉัน
ถูกนางทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสจริง ๆ ที่สำคัญด้วย
ความสามารถของนางในยามนี้ หม่อมฉันไม่อาจทำร้ายนางได้!”

เฟิ่งอี่ชวงกล่าวด้วยน้ำเสียงคับแค้นใจ

“ได้รับบาดเจ็บสาหัส? เจ้าได้รับบาดเจ็บบริเวณใด”
เว่ยหลิงเซี่ยวถามเสียงเย็นชา

“หม่อมฉัน...หม่อมฉัน...”

เฟิ่งอ้อซวงถึงเฟิ่งสั้งเกตเห็นว่าบาดแผลที่นางถูก
เส้นจื่อโยวทำร้ายเมื่อครู่นี้ มายามนี้กลับไม่ปรากฏร่องรอย
แม้เพียงเศษเสี้ยว

ราวกับทุกเรื่องก่อนหน้านี้ไม่เคยเกิดขึ้น

“หม่อมฉัน...หม่อมฉันเองก็ 모르...”

เฟิ่งอ้อซวงตื่นตระหนก อับจนวาจาอีกครา

“พอได้แล้ว ความอดทนของเจิ้นถูกขัดเกลากจนหมดสิ้น
แล้ว คนข้างนอก พวกเจ้าจงพาฮองเฮากลับไปที่กระโจมของ
นาง ให้กักบริเวณหนึ่งเดือนเต็ม!”

“ไม่! ฝ่าบาท หม่อมฉันไม่ได้หลอกพระองค์! เป็น
เส้นจื่อโยวที่หลอกพระองค์ ฝ่าบาท...” เฟิ่งอ้อซวงร้องไห้
คร่ำครวญ แต่ก็ต้านทานพลังกำลังขององค์รัชลัษณ์ไม่ได้

หลังจากนางถูกองค์รัชลัษณ์จับกุมตัวออกไป เว่ยหลิงเซียว
ก็หันไปมองเส้นจื่อโยว เขาถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “จื่อโยว
บาดแผลบนร่างของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง ต้องการให้เจิ้นตาม
หมอหลวงมาดูอาการให้เจ้าหรือไม่”

“ไม่จำเป็น” เส้นจื่อโยวปรายตามองเว่ยหลิงเฉียงด้วย
สีหน้าราบเรียบ “บาดแผลแค่นี้คงไม่ต้องให้หมอหลวงมาดู
ความเป็นตาย”

เส้นจื่อโยวกล่าวจบก็ยึดยารักษาอาการบาดเจ็บเม็ดหนึ่ง
ลงไปในปาก นางโบกมือด้วยท่าที่เกียจคร้าน “ข้าไม่เป็นไรแล้ว
ท่านกลับไปเถอะ”

เว่ยหลิงเฉียงหัวเราะขมขื่นเสียงหนึ่ง “เห็นที่จื่อโยวจะยัง
โกรธข้าอยู่”

เส้นจื่อโยวเลิกคิ้ว “หรือข้าไม่ควรโกรธ ท่านหลอกลวงข้า
กล่าวว่าวังหลังไม่มีผู้ใดก็ช่างเถิด แต่ฮองเฮามาทำร้ายข้าจน
บาดเจ็บสาหัส ท่านกลับเพียงสั่งกักบริเวณนางเท่านั้น นี่ทำให้
ข้ารู้สึกจริงๆ ว่าท่านมีความรักที่แท้จริงให้แก่ฮองเฮา ส่วนข้าก็
เป็นเพียงของเล่นที่ท่านมีอารมณ์อยากนึกสนุกด้วยในบางครั้ง
เท่านั้น”

บนใบหน้าของเว่ยหลิงเฉียงปรากฏร่องรอยยินดี

“จื่อโยวกินน้ำส้มหมักหรือ”

“กินน้ำส้มหมัก?” เส้นจืดโยยหัวเราะเย็นชา แล้วกล่าว
“ข้าจะกล้ำกินน้ำส้มหมักของฝ่าบาทได้อย่างไร”

“เห็นที่จืดโยยจะหึงจริง ๆ” เว่ยหลิงเซียวกล่าวแล้วก็โอบ
ไหล่ของเส้นจืดโยยไว้ “วางใจเถิด ที่เจิ้นเก็บตัวของเธอไว้เพราะ
มีเหตุผล รอจนเมื่อถึงเวลาเหมาะสมเจิ้นจะช่วยเจ้าแก้แค้นเอง
ดีหรือไม่”

เว่ยหลิงเซียวที่เชี่ยวชาญในการเสแสร้งและหลอกใช้
ความรู้สึกของสตรีทำให้นางรู้สึกสะอิดสะเอียนและขยะแขยง
จริง ๆ นางเกิดความรู้สึกอยากอาเจียนขึ้นมาเป็นระลอก ๆ

แต่นางก็ยังต้อง ‘แสดง’ ต่อไป

“ช่างเถอะ เรื่องหลังจากนี้ค่อยว่ากัน ท่านออกไปก่อน
ข้าจะรักษาอาการบาดเจ็บของตนเอง ต้องการอยู่เงียบ ๆ
ครู่หนึ่ง”

เส้นจืดโยยกล่าวจบก็สะบัดมือของเว่ยหลิงเซียวที่กำลัง
โอบไหล่ของนางแล้วปีนขึ้นไปบนเตียง นางห่อตัวในผ้าห่ม
นอนหันหลังให้เว่ยหลิงเซียว

เว่ยหลิงเซียวกล่าวด้วยความอัปจน “ก็ได้ จื่อโยว
เจ้าพักผ่อนก่อน หากต้องการอะไรก็ให้คนไปรายงานเงิน”

เส้นจื่อโยวเพียงแค่นเสียงหิเสียงหนึ่งเป็นเชิงตอบรับ

เว่ยหลิงเซียวไม่กล่าวอะไรอีก เขามองแผ่นหลังของ
เส้นจื่อโยวอยู่ชั่วครู่ก่อนจากไป

เส้นจื่อโยวนอนตะแคงอยู่บนเตียง หลังจากมั่นใจว่า
เว่ยหลิงเซียวออกไปแล้วก็ลุกขึ้นมานั่งหลังตรง

ท่าทางมีชีวิตชีวา ใบหน้าขาวเนียนละเอียด ดวงตาดำ
ดุกนึล นี่ใช้ลักษณะของคนที่ได้รับบาดเจ็บหรือ

มุมปากของนางยกหยักเป็นรอยยิ้มเหี้ยมดหยัน กล่าว
รำพันกับตนเอง “เว่ยหลิงเซียวผู้นี้ จวบจนบัดนี้ก็ยังแสรังทำเป็น
คนยึดมั่นในความรักอีก...เฟิ่งอี้ชวงเป็นนักปราชญ์หญิงแห่ง
ชนเผ่าเฟิ่ง หากเขาที่เป็นคนที่มี ‘จิตใจทะเยอทะยาน’ ยอมสั่ง
ลงโทษเฟิ่งอี้ชวง นั่นถึงจะเป็นเรื่องแปลก!”

ในจิตใต้สำนึก อสุรมายาตัวน้อยถามเส้นจื่อโยวด้วย
ความใคร่รู้ “นายท่าน เหตุใดเมื่อครู่ในช่วงจังหวะสุดท้ายท่านถึง

ยอมปล่อยเฟิ่งอ๊วชวไป ทั้งยังไ้ยันต์ปกปิดอาการบาดเจ็บของนางอิก?”

ถูกต้อง เมื่อครูเส้นจื่อโยวได้ทำร้ายเฟิ่งอ๊วชวจนบาดเจ็บสาหัสจริง

ชาติก่อนเฟิ่งอ๊วชวเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังของการตายของนาง นางยอมไม่มีทางปล่อยเฟิ่งอ๊วชวไปโดยง่าย

ทว่า...

“ยามนี้ข้ายังอยู่ในค่ายทหารแคว้นเทียนจิน ข้ายอมต้องสัรรวมเสียหน่อย อย่าได้เห็นว่ายามนี้เว่ยหลิงเชียวแสดงอาการรักใคร่ในตัวข้าอย่างสุดซึ้ง แต่หากข้าเป็นภัยคุกคามต่อชีวิตของเฟิ่งอ๊วชว คนที่จะไม่มีทางปล่อยข้าไปเป็นคนแรกก็คือเขา” มุมปากของเส้นจื่อโยวยกหยัก “ที่สำคัญหากข้าต้องการนำแผนที่ซีฟจรมังกรออกไปจากแคว้นเทียนจินได้อย่างราบรื่น ข้ายังจำเป็นต้องอาศัยเฟิ่งอ๊วชว”

“หา? อาศัยนาง?” อสุรมายาตัวน้อยเกาหัว รู้สึกเหมือนสติปัญญาของตนไม่เพียงพอ

เฟิ่งอ้อซวงถูกกองครักษ์ลับของเว่ยหลิงเซี่ยวคุมตัวกลับไป
ยังกระโจมของตนด้วยโทสะที่เต็มท้อ

“เส้นจื่อโยว! เจ้ารอก่อน! ข้าจะไม่มีวันปล่อยเจ้าไป! ข้า
ต้องสืบเจ้าเป็นหมื่นชิ้น!”

เฟิ่งอ้อซวงเขวี้ยงทำลายแจกันด้วยความโมโห

แต่ทันทีที่นางกล่าวจบ ก็สัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดอย่าง
รุนแรงบนร่างกาย!

“กรีดดด...”

เฟิ่งอ้อซวงกรีดร้องโหยหวน บาดแผลที่ยันต์ของ
เส้นจื่อโยวปกปิดไว้เริ่มแสดงออกมาที่ละบาดแผล...ทำให้นาง
ต้องทนทุกข์ทรมานกับบาดแผลที่เริ่มปรือออกอีกครา

เฟิ่งอ้อซวงเจ็บปวดจนต้องกลิ้งลงบนพื้น

สิ่งที่ทำให้นางสิ้นหวังมากที่สุดก็คือ บาดแผลเหล่านี้
ไม่สามารถรักษาด้วยยาวิเศษชั้นเลิศได้

“ช่วยด้วย...รีบช่วยข้าที่...ใครก็ได้ รีบไปกราบทูล
ฝ่าบาทว่าข้าจะตายแล้ว รีบมาช่วยข้าที่...”

เฟิ่งอี่ชวงร้องไห้คร่ำครวญ

ทหารที่อยู่นอกกระโจมไม่กล้าล่าช้า พวกเขารีบวิ่งไปที่
กระโจมของเว่ยหลิงเซียวเพื่อทูลรายงานเรื่องนี้

หัวคิ้วของเว่ยหลิงเซียวขมวดมุ่น

แม้จะคิดว่าเป็นแผนการบางอย่างของเฟิ่งอี่ชวง แต่
เพื่อเป็นการป้องกัน เขาจึงเดินทางไปตรวจสอบสักครั้ง

เพื่อดูว่าแท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นกับเฟิ่งอี่ชวง

เมื่อเฟิ่งอี่ชวงได้ยินเสียงฝีเท้าของเว่ยหลิงเซียว ดวงตา
ก็เป็นประกาย นางคิด ในที่สุดก็มีโอกาสได้พิสูจน์กับ
เว่ยหลิงเซียวแล้วว่า เส้นจื่อโยวได้ทำร้ายนางบาดเจ็บสาหัส!

แต่สิ่งที่ทำให้เฟิ่งอี่ชวงคาดไม่ถึงก็คือ ทันทีที่
เว่ยหลิงเซียวเดินเข้ามาในกระโจม บาดแผลบนร่างของนาง
ก็อันตรธานหาย

นางนอนหมอบอยู่บนพื้นด้วยสภาพอนาถราวกับตัวตลกคนหนึ่ง บรรดาขันทีและนางกำนัลที่อยู่ด้านหลังเว่ยหลิงเซียวต่างมองเฟิ่งอี้ชวงด้วยสีหน้าตื่นตะลึง

“กรี๊ด!” เฟิ่งอี้ชวงตะเกียกตะกายลุกขึ้นจากพื้นด้วยความตกใจและเขินอาย นางพุ่งร่างเข้าหาเว่ยหลิงเซียวพลางร้องไห้คร่ำครวญ “ฝ่าบาทต้องทรงให้ความเป็นธรรมกับหม่อมฉันนะ เพคะ หม่อมฉันได้รับบาดเจ็บสาหัสจริง ๆ แต่ไม่รู้ว่าเส้นจื่อโยวใช้เล่ห์กลอะไรถึงทำให้บาดเจ็บร่างกายของหม่อมฉันหายไป ทุกคราที่ฝ่าบาทเสด็จเข้ามาใกล้!”

“เหลวไหลสิ้นดี!”

เว่ยหลิงเซียวมองเฟิ่งอี้ชวงด้วยสีหน้าหม่นหมอง นัยน์ตาฉายประกายรังเกียจ

“ฮองเฮา หากเจ้ายังเสียดสีเช่นนี้ต่อไป ก็อย่าได้กล่าวโทษที่เงินไม่เกรงใจ! แคว้นเทียนจินไม่ต้องการมารดาของแผ่นดินที่สติไม่สมประกอบ!”

เว่ยหลิงเซียวกล่าวจบก็สะบัดชายแขนเสื้อออกไปจากกระโจมของเฟิ่งอี้ชวงทันที

เฟื่องอี๋ซวงทิ้งร่างลงบนพื้นด้วยความสิ้นหวัง

จากนั้นความเจ็บปวดก็เริ่มแผ่ซ่านขึ้นอีกครั้ง...ผิวหนัง
เริ่มปริแตกเป็นรอยบาดแผลอีกแล้ว

“เว่ยหลิงเซียว! ข้าเกลียดเจ้ายิ่งนัก! ข้าทำผิดอะไร ข้า
เพียงต้องการความโปรดปรานจากเจ้าเท่านั้น!”

เฟื่องอี๋ซวงคร่ำครวญตะโกนร้องไห้ บรรดาทหารที่อยู่
นอกกระโจมต่างได้รับคำสั่งจากเว่ยหลิงเซียว ดังนั้นพวกเขาจึง
ไม่กล้านำเรื่องของฮองเฮาไปรบกวนเว่ยหลิงเซียวอีก

แท้จริงก็เข้ามา! หญิงอัปลักษณ์เช่นข้าจะสั่งสอนหยาอย่างพวกเจ้าเอง เล่ม 12

丑妃虐渣不从良

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《丑妃虐渣不从良》

Author: 冥想石 Ming Xiangshi

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8528-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)